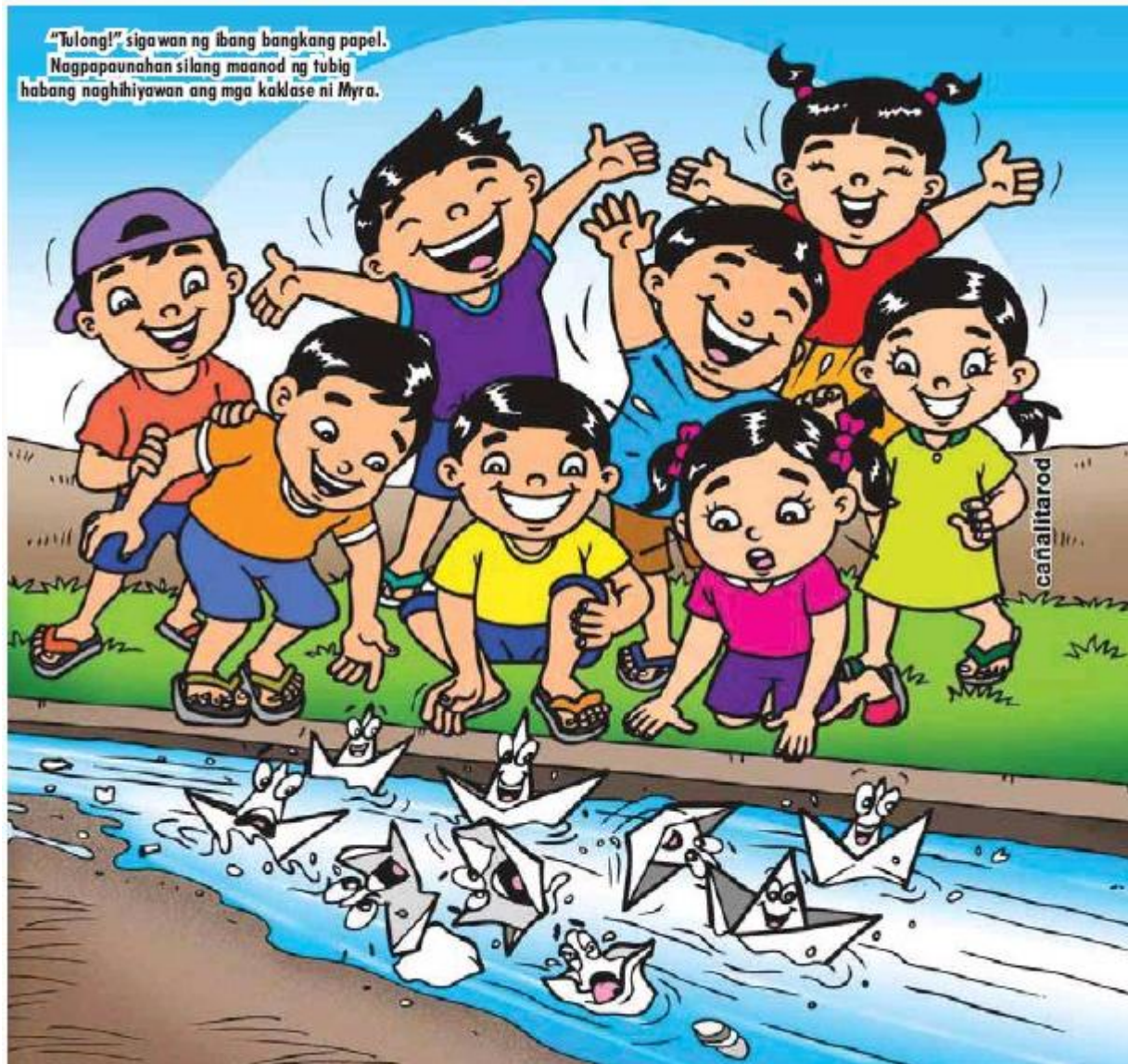

Ang Natatanging Papel

Ni Ryan V. Labana

Noong unang panahon ay mayroong isang malungkot na *pad* ng papel. Inis na inis siya kay Myra, ang nagmamay-ari sa kanya, dahil palagi na lamang siya nitong itinatago sa madilim nitong bag.

“Hindi ka ba naaawa sa akin?” minsan niyang reklamo kay Myra. “Palagi mo na lamang akong sinusulatan. Minsan nama’y ginuguhitan mo ng kung anu-ano. Pagkatapos ay ikukulong mo lang ako sa madilim na bag mo!”

“Ano ba ang nais mong gawin ko sayo, papel? Pinananatili naman kitang malinis. Iniiwasan ko ring magusot ka kaya palagi kang nakatago sa aking bag,” nagtatakang paliwanag ni Myra.

“Bakit ang mga kaibigan kong papel ay kung saan-saan nakapupunta? Nalalangoy nila ang tubig. Nakalilipad din sila sa ihip ng hangin,” patuloy nitong pagrereklamo.

“Ngunit iniregalo ka sa akin ni nanay upang maging gabay ko sa aking pag-aaral...”

“Hindi!” bumulyaw siya kaya’t biglang naputol ang paliwanag ni Myra. “Hindi kita kaibigan! Talagang makasarili ka kaya ayaw mo akong sumaya.”

“Hindi ‘yan totoo. Ano ba ang dapat kong gawin, papel?” malungkot na tanong ni Myra.

“Gawin mo akong isang bangkang papel at ipaanod mo ako sa mga estero,” nananabik niyang hiling.

“Ngunit mahalaga sa akin ang bawat pahina mo. Nais kitang makasama sa bawat araw na nasa eskwelahan ako,” maluha-luha nitong sambit.

“Makasarili ka lang talaga!”

Sumimangot ng husto si papel kaya’t dahan-dahan siyang pinilas ni Myra. Kinalkula ang kanyang mga bahagi at maingat siyang tinupi-tupi.

“Ayan! Isa na akong napakagandang bangka. Dadaigin ko ang mga bangkang papel ng iyong mga kaeskwela,” puno ng pananabik ang kanyang mga salita. “Dali! Ipaanod mo na ako sa estero sa likod ng paaralan.”

Agad na nagtungo si Myra sa likod ng kanilang paaralan. Nadatnan nila ang mga kaklase ni Myra. May mga bitbit din itong bangkang papel.

“Yehey! Sa unang pagkakataon ay makakapagtampisaw ako sa tubig at makikipagkarerahan sa mga mayayabang na bangkang papel ng mga kaklase ni Myra.”

Dahan-dahan siyang inilagak sa umaagos na tubig. Lubusan siyang nanabik. Nagsisigawan kasi ang mga kaklase ni Myra kaya’t kakaibang dagundong ng puso ang kanyang nadarama.

“Isa, dalawa, tatlo, *go!*”

Malungkot siyang binitawan ni Myra. Hindi niya akalaing marahas pala ang pagragasa ng tubig sa estero. Ang masidhing saya ay biglang napalitan ng matinding kaba.

“Tulong!” sigawan ng ibang bangkang papel.

Nagpapaunahan silang maanod ng tubig habang naghihiyawan ang mga kaklase ni Myra. Bangga dito, bangga doon. Ang iba’y sumabit sa mga basura. Ang iba’y lubusang nabasa at tuluyang napunit at nasira.

“Ganito pala ang pakiramdam ng isang bangkang papel,” naiiyak niyang sambit. Sa muling pagkakataon ay nilingon niya si Myra habang siya’y tinatangay ng tubig papalayo.

Hindi na alam ni papel kung ano ang sumunod na nangyari sa kanya. Nawalan siya ng malay at sa muling pagdilat ng kanyang mga mata ay bitbit na siya ng isang marungis na bata. Dahan-dahan nitong ikinalas ang kanyang pagkakatupi at iniladlad sa ilalim ng sikat ng araw. Matindi ang sikat ng araw. Animo’y masusunog siya sa init nitong taglay.

“Kung nakinig lamang ako kay Myra...” naluluha niyang sambit. Mawawalan na sana siya ng pag-asa nang marinig niya ang sinabi ng batang nakapulot sa kanya.

“Kapag ito’y natuyo, gagawin ko itong eroplanong papel,” sambit ng marungis na bata sa kalaro nito.

“Wala ‘yan dito sa saranggola ko. Kaya nitong tumagal sa ere gamit itong mahabang tali ko,” pagmamayabang ng isa pang bata.

Natuyo na nga si papel at muli siyang tinupi-tupi upang gawing isang eroplanong papel.

“Ayan! Ang ganda ng gawa ko,” sigaw ng marungis na bata.

Palihim na ngumiti si papel. Sa wakas ay nagkaroon siya ng bagong pag-asa. Kung nasawi man siya sa rumaragasang tubig, masaya naman siguro ang lumipad sa hangin.

“Isa, dalawa, tatlo, *go!*”

Marahas din pala ang ihip ng hangin. Animo’y mapipilas siya sa lakas ng ihip nito. Tinangay siya sa kung saan-saang direksyon, animo’y itinatatwa. At pagkatapos ng ilang sandali, dahan-dahan siyang lumagapak sa lupa.

“Tagalan mo ang paglipad sa hangin kundi ikaw ay aking susunugin,” nagagalit na sambit ng marungis na bata. Binalot siya ng matinding kaba kaya’t pinilit niyang lumipad ng matagal-tagal sa ere.

“Isa, dalawa, tatlo, *go!*”

Sa alapaap ay nakasalubong niya ang makulay at magandang saranggola.

“Ha-ha-ha, kawawang papel. Walang kulay at walang silbi. Saglit lang na mananatili sa ere at lalagpak na agad sa tabi-tabi.”

Nakasalubong din niya ang isang maliit na pipit. “Ano ba ‘yan eroplanong papel. Hindi mo na nga napapasaya ang marungis na bata, hindi ka pa nakakatulong sa kalikasan. Kung tulungan mo na lang kaya akong maghasik ng butil sa lupa at nang magkasilbi ka naman.”

Lubusang nalungkot ang eroplanong papel. Pakiramdam niya’y wala siyang silbi. Pakiramdam niya, siya’y aping-api. Natanaw niya ang marungis na bata sa baba. Pilitin man niyang magtagal pa sa ere ay hindi na niya kaya. Tatanggapin na lamang niya ang kapalarang naghihintay sa kanya.

“Ang bilis mo namang dumaong sa lupa!” padabog na sambit ng marungis na bata. Kinusot-kusot siya nito. Lubusan niya itong dinamdam ngunit wala siyang magawa. Pagkatapos ay inihagis siya sa ere na parang isang basura.

Ilang araw ang nagdaan at kung saan-saan siya dinala ng kapalaran. Sinipa-sipa siya ng mga bata, nilipad siya ng malakas na ihip ng hangin, at natabunan siya ng mga buhangin.

Palagi siyang umiiyak hanggang sa may isang batang dumampot sa kanya sa gilid ng kalsada. Nanlaki ang kanyang mga mata sa kanyang nakita. Muling nagtagpo ang landas nilang dalawa ni Myra.

“Myra!”

“Papel?”

“Salamat naman at nagkita tayong muli. Maari mo pa ba akong iuwi? Handa na akong itagong muli sa madilim mong bag basta’t sa bawat umaga’y bubuklatin mo ako upang sa iyong pag-aaral ay mayroon akong maiambag.”

“Ngunit hindi na kita maaaring sulatan. Hindi na rin kita pwedeng isama sa mga malilinis kong papel,” malungkot nitong wika. Hindi nila namalayang tumutulo na pala ang kanyang mga luha.

“Baka naman, magamit mo pa ako sa ibang paraan?”

“Naghahanap ako ng mga basurang papel. Proyekto kasi namin sa isa naming asignatura ang bumuo ng isang maliit na kahon sa pamamagitan ng *papier-mâché*. Ngunit...” saglit na naputol ang pagsasalita nito.

“Gawin mo ang nais mong gawin sa akin, Myra,” pagsusumamo niya.

“Pag nagawa ko iyon, makakapagtapos na ako sa elementarya.”

“Mainam kung ganoon!” natutuwa niyang sambit.

“Ngunit kailangan kitang pagpupunit-punitin at muling pagdidikit-dikitin.”

Sabay silang bumuntong-hininga.

“Kung ito ang aking magiging katapusan ay handa kong tanggapin. Handa na akong magkagutay-gutay, magkaroon lamang ng halaga at silbi ang aking buhay.

Mahinahong dinala ni Myra ang papel sa kanilang bahay. Sa mga susunod na mga linggo ay makakapagtapos na ito sa elementarya at masaya si papel na sa muling pagkakataon ay magagawa niya ang natatangi niyang papel sa buhay ni Myra.

Wakas